TOMMY WALLACH

SONRA HEPİMİZ GÖĞE BAKTIK

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Peter

"DÜNYANIN SONU DEĞİL," DEDİ STACY.

Peter başını önüne eğdi. Boş boş gökyüzünü izliyor, içinden Bay McArthur'la olan kısa sohbetini tekrarlıyordu. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden hâlâ emin değildi.

"Ne?"

"Dünyanın sonu değil, dedim. Tek bir insan senden hoşlanmıyormuş, kimin umurunda?"

"Sence gerçekten benden hoşlanmıyor mu?"

Stacy inledi. Yaklaşık on beş dakikadır bu meseleyi konuşuyorlardı ki Peter'ın tecrübelerine göre bu süre, kız arkadaşının herhangi bir ciddi mesele hakkında konuşmaktan hoşlandığı süreden on dört dakika fazlaydı.

"Bilmem. Belki de seni kıskanıyordur."

"Beni neden kıskansın ki?"

"Çünkü... ne bileyim…" Saçını diğer yöne attı, sonra geri aldı. Peter, Stacy'nin bunu neden yaptığını hiç anlamamıştı; herhalde bir şampuan reklamında falan görmüştü. Harika saçları vardı gerçi; yıllık zamanı geldiğinde okulun en iyisi seçileceği kesindi. Uzun ve sütlü kahverengi saçları, bir basketbol formasının o yumuşak, parlak dokusunu taşıyordu. "İşte, sende büyük potansiyel var, biliyorsun. Bütün hayatın önüne serilmiş gibi. O ise bu boktan okula sıkışıp kalmış, tekrar tekrar aynı boktan tarihi an-

latıp duruyor. Eğer ben her yıl onun yaptığını yapmak zorunda kalsaydım herhalde bir malzeme dolabında falan asardım kendimi."

"Herhalde."

Böyle bir şey, yani bir öğretmenin bir öğrenciyi kıskanabileceği düşüncesi aklının ucundan bile geçmemişti. Peter küçük bir çocukken, belli bir yaşa gelince birilerinin sana yetişkin olmak için gereken tüm bilgiyi öylece verdiğini düşünürdü. Ama işlerin öyle yürümediği ortaya çıkmıştı. Peter'ın elli iki yaşındaki babası geçenlerde zaman zaman yirmi dört yaşında olduğundan kesinlikle emin gibi uyandığını ve hayatın önünde dokunulmamış bir Şükran Günü yemeği gibi uzandığını hissettiğini itiraf etmişti. Bu sadece yaşlanmanın birçok gizeminden biriydi; erkek tipi kellik, orta yaş krizi ve ereksiyon sorunları gibi şeylerin yanı sıra tabii. Elbette tüm bu süreçlerden geçmenin, yavaş yavaş görüşünü, dişlerini, saçlarını ve sonunda aklını kaybetmenin tek alternatifi erkenden mort olmaktı ki bunu *hiç kimse* istemezdi.

Bay McArthur keldi. Belki ereksiyon sorunu da yaşıyordu. Hem gerçekten de kendi hayatı garip ve müthiş bir şekilde iyi giderken Peter'ın yaşlanmaya başlamış bir lise tarih öğretmenine kızmaya ne hakkı vardı ki? Hamilton'da geçirdiği üç buçuk yılda dört kez basket takımına başlamıştı. İki defa eyalet takımında, bir kere de milli takımda yer almıştı. Bekâretini Stacey'yle kaybetmiş, on altıncı yaş günü hediyesi olarak güzel bir Jeep almış ve yaklaşık yüz çılgın eğlenceli partiden hem iyi hem de kafası bir milyon hâlde çıkmıştı. Şimdi on sekiz yaşındaydı. Sonbaharda güneşli California'ya gidecekti (genelde kabul mektupları marttan önce gelmezdi ama Stanford spor bölümü onun işinin neredeyse tamam olduğunu söylemişti). Hem cidden, üniversite ne kadar iğrenç olabilirdi ki? Bir derneğe bağışta bulunmak, ülkenin her yerinde top oynamak, takım arkadaşları ve dernek kardeşleriyle her hafta sonu partilemek. Stacy de kesin San Francisco Eyalet Üniversitesi'ne girecekti, yani birbirlerini de sürekli göreceklerdi. Sonra eğer şanslıysa profesyonel olur, olmazsa koç-

luk işlerine falan girerdi. Stacy'yle evlenir, birkaç çocuk büyütür, Noel tatillerinde Baja ya da Tijuana'ya gider ve Chelan Gölü kıyısında jakuzili, havalı bir yazlık alırlardı. Yaşamın böyle olması gerekiyordu, değil mi? Sürekli daha iyiye gitmesi?

Ama Peter, durumun herkes için böyle olmadığını biliyordu; haberleri izliyordu (yani en azından ailesi haberleri açtığında göz ucuyla görüyordu). İnsanlar açlık çekiyordu. İşlerini, sonra da evlerini kaybediyorlardı. Berbat hastalıklara yakalanıyor, çirkin boşanmalar yaşıyor, çocukları motosiklet kazalarına karışıp tekerlekli sandalyeye mahkûm oluyordu. Belki Bay McArthur'un yaşamı da liseyi bitirdiğinden beri giderek kötüye gitmişti. Belki gerçekten de onu kıskanıyordu.

Eğer öyle değilse, derste ona ne demeye çalışmıştı?

"Bebeğim, endişelenmeyi bırak artık." Stacy yanağına kuru bir öpücük kondurdu. "Biri beni her sevmediğinde çileden çıkacak olsaydım, şey olurdum…" Bir süre düşündü, sonra omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Cidden çileden çıkardım."

"Evet. Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Ayrıca *açlıktan ölüyorum*. Gel hadi."

Öğle yemeğinde çıtır tavuk vardı, geleneksel olarak sevindirici bir gündü (çünkü Hamilton'ın çıtır tavukları manyak güzeldi). Peter tepsisine tavuk dolu iki kâğıt tabak, limon ve misket limonlu Gatorade, çikolatalı puding, elma, tahıl bar ve küçücük bir kâse dolusu solmuş marul ile rendelenmiş havuç koydu. Yemekhaneyi geçerken kız kardeşinin yeni boyanmış saçları takıldı gözüne (paylaştıkları banyonun lavabosu hâlâ içine bir Leprikon kusmuş, sonra da orada ölmüş gibi görünüyordu). Yemeğini o acayip erkek arkadaşıyla birlikte ucubelerin masasında yiyordu. Peter kardeşinin kadınsı ve anlaşılmaz bir şeye dönüşmeden önceki küçüklük hâlini, oturma odasındaki kanepede onun yanına oturup Legolarıyla oynayışını hâlâ zihninde canlandırabiliyordu.

"Dostum, iyi misin?" Peter, en yakın arkadaşı Cartier Stoffler'ın kendisine salladığı eline baktı. "Senin çıtır tavuklardan üç tanesini falan götürdüm bile."

"Şey, pardon. Tuhaf bir gün geçiriyorum. Hocanın biri bir şey dedi de."

"Başın belada mı?"

"Öyle bir şey değil. Açıklaması zor."

"İşte burada devreye benim hoca numarası giriyor, tamam mı? Onları en baştan hiç dinlemeyeceksin."

"Müthiş."

"Beni şimdiye kadar idare etti," dedi, ardından bir çıtır tavuğun tamamını ağzına tıkıştırdı.

Peter elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalışarak güldü. Cartier genellikle onu neşelendirmeyi başarırdı ama bugün işe yaramıyordu. Bay McArthur'un sorusu, etrafındaki bütün iyi şeyleri içine çeken bir kara delik yaratmıştı sanki. Ya da daha doğrusu etrafındaki her şeyi berbat hâle getiren bir kara delik. Lisenin neredeyse bitiyor olması berbat bir şeydi mesela. Cartier'in California'da bir üniversiteye gitmeye çalışmak yerine bira mayalama eğitimi almak için WSU'ya başvurmuş olması berbattı. Lisenin ilk gününden beri arkadaşlardı; öyle ayrılmaz bir ikili olmuşlardı ki Koç Duggie onlara Kurabiye ve Süt ismini takmıştı (Cartier siyahi olmasına rağmen pürüzsüzlüğü nedeniyle süt olması gerektiği konusunda diretirdi). İlk biralarını, ilk esrarlarını, ev ödevlerinin yanıtlarını ve hatta onuncu sınıfta birkaç haftalığına, onları bir kızın aynı anda iki erkekle çıkmasının gayet normal olduğuna ikna etmeyi başaran Amy Preston'ı bile paylaşmışlardı. Elbette tatillerde –Şükran Günü, Noel ve upuzun bir hafta sonu gibi olan yaz tatilleri– bir arada olacaklardı ama bu aynı şey değildi. Daha şimdiden eskisi kadar çok takılmaz olmuşlardı. En acı yanı da artık arkadaş olmayacak olmaları değil, arkadaş olmamalarını umursamayacaklarıydı.

Ve Cartier'le bile sıkı fıkı kalamazlarken, Stacy'yle ayrılmayacaklarını kim söyleyebilirdi ki? Peter her hafta sonu uzaklara maç oynamaya gidecek, Stacy ise tek başına kalacaktı. Gerçekten Peter'a sadık kalacak mıydı? Peki, Peter ona sadık olacak mıydı?

Geçen dört yılın herhangi bir ânının, dört yıl sonra herhangi bir önemi kalacak mıydı?

Bu kara deliksi düşünceler öğle arasının kalanında da Peter'ın peşini bırakmadı ama sonra kimya ve ileri cebir derslerine girdi, ardından da spor salonunda tek bir hat üzerinde koşup durduğu ve içgüdüsel olarak pas çalışmaları yaptığı yorucu iki saat geçirdi. Bu yüzden ancak kendini soyunma odasındaki duşların buharlı sıcaklığının altında bulduğunda yeniden düşünmeye vakti oldu. Bir de Bay McArthur'un sorusu –"Bu da bir Pirus Zaferi sayılabilir mi?"– yalnızca nakaratını bildiği o boktan pop şarkıları gibi aklına takılıp kalmıştı.

Bliss Hall'daki tarih bölümüne uğrayacaktı. Eğer Bay McArthur çoktan evine dönmüşse, o zaman mesele kapanmış olurdu. Fakat eğer gitmemişse, eh, o zaman Peter en azından bu aptalca şarkının kafasında dönüp durmasına bir son verebilecekti.

Ocak ayının son haftasıydı ve bu da haincesine kısa Seattle günleri demekti. Spor salonuna gün ışığında giriyordunuz ve dışarı çıktığınızda güneş ufkun ardına öylesine büyük bir hızla batmak üzere oluyordu ki bir şeylerden kaçıyor sanırdınız. Peter soyunma odasından çıktığında saat altıyı daha yeni geçmişti ve günden geriye kalan tek şey ufuktaki belli belirsiz bir kızarıklıktı. North Face ceketinin fermuarını çekerek ellerini yünlü ceplerine soktu. Annesi ona Noel için deri eldivenler almıştı ama Stacy o eldivenlerle çocuklara minibüsündeki lolipopları göstermeyi teklif eden adamlara benzediğini söylediğinden beri onları takmıyordu. Kampüste yalnızca çalışma-eğlenme yelpazesinin uç noktalarında yaşayan öğrenciler kalmıştı: geç saatlere kadar kütüphanede çalışan aşırı başarılılar ve gidecek daha iyi bir yeri olmayan kaykaycı/miskin tayfa. Bliss Hall'un içindeyken bile kaykaylarının uzaktan gelen *pat-küt-çat* seslerini duyabiliyordunuz.

Peter kısmen cevap vermemesini umarak Bay McArthur'un kapısını çaldı.

"Gel."

Oda o kadar sıkış tepişti ki kapı köşedeki bir tabureye takıldı ve Peter aradaki boşluktan sıkışarak geçmek zorunda kaldı. Bay McArthur tek başınaydı –diğer iki ofis arkadaşı çoktan evlerine gitmiş olmalıydı– ve üzerinde henüz not verilmemiş kâğıtların yığılı durduğu dar bir masanın başında, kahverengi plastik bir sandalyede oturuyordu. Peter yaşı yirmi beş ila altmış arasında değişen herhangi birinin yaşını tahmin etme konusundaki becerisine hiç güvenmiyordu ama Bay McArthur'un kırklarının sonunda olduğunu düşünüyordu; alnında birkaç kalıcı çizgi vardı ama onlar da onu yaşlı değil, daha çok sürekli endişeliymiş gibi gösteriyordu. Öğrenciler tarafından seviliyordu, sevimli ama pişkin olmayan bir tipti. Peter ondan hep yeterince hoşlanmıştı aslında – yani en azından bugüne kadar.

"Merhaba Bay Roeslin. Rahatınıza bakın lütfen."

"Teşekkürler."

Peter küçük bir kanepeye oturdu. Minderlerden birinin üzerinde eski püskü bir oyuncak tavşan baş aşağı duruyordu. Bir zamanlar pembe olan yerleri zamanla griye dönüşmüştü. Bay McArthur okumakta olduğu kâğıdın üzerine B+ yazıp notu iki defa yuvarlak içine aldı. Kalemi sıradan bir keçeli kalem değildi; elmas şeklinde metal bir ucu olan daha ince ve daha zarif bir kalemdi. Kalemin kapağını kapatarak bir kenara bıraktı.

"Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Peter ne söyleyeceğini pek düşünmemişti aslında ve şimdi de zihninde dönüp duran bütün o olasılıklar sert bir darbe karşısında dağılan savunmalar gibi birbirlerine çarpıp tökezliyorlardı. "Ben sadece, şey, hani bugün konuşuyorduk ya? Bana bir spor yıldızıyla falan ilgili bir soru sordunuz ve benim yaptığım şeylerden bahsettiniz ya hani? Ya da yapabileceğim şeylerden. Yani, bence bahsettiğiniz buydu. Neden bahsettiğimi anlatabildim mi?"

"Olabilir," dedi Bay McArthur sabırlı bir tebessümle.

Peter tam olarak neler olduğunu hatırlamaya çalışırken boş boş tavşanı okşamaya başladı. Roma döneminden kalma, bir şeyi,

mesela bir savaşı kazandığın ama onu kazanmak için bir sürü şey kaybetmek zorunda kaldığın için aslında kazanmış sayılmadığın bir durumu ifade eden "Pirus Zaferi" ifadesini öğreniyorlardı. Bay McArthur sınıftakilere gerçek hayattan bununla ilgili bir örnek verebilirler mi diye sormuştu. Başka kimse bir şey yapmayınca Peter da elini kaldırıp eğer bir basket ya da futbol maçını ya da öyle bir şeyi kazanırsanız ama bu sırada en iyi oyuncunuz sakatlanırsa, bunun bir örnek olabileceğini söylemişti. Bay McArthur başıyla onaylamış ama sonra o ciddi bakışları ve sorgulayan alnıyla gözlerini ona dikip, "Peki, senin büyük bir spor yıldızı olduğunu düşünelim. Bir sürü para kazanıyorsun, kocaman evler alıyorsun, hızlı arabalar sürüyorsun ama sahne ışıkları altındaki dönemin sona erdiğinde mutsuz oluyorsun çünkü hayatının amacı neydi bilmiyorsun. Bu da bir Pirus Zaferi sayılabilir mi?" diye sormuştu.

Soruyu havada öylece, üç sayılık göz kamaştırıcı bir atış gibi asılı bırakmıştı. Andy Rowen, "Ben yine de bunu tercih ederdim," demiş ve bütün sınıf kahkahalara boğulmuştu. Sonra da Sezar'a geçmişlerdi.

Ama Peter, Bay McArthur'un muhtemelen haklı olduğunu düşünmeden edemiyordu: Evet, bu bir Pirus Zaferi olurdu. Çünkü altın günlerin geçtiğinde, ölüm döşeğinde yatar ve hayatını gözlerinin önünden geçirirken, en iyi yıllarını bir *oyun* oynayarak heba ettiğini düşünmek oldukça hüzünlü olmaz mıydı?

Her ne kadar doğru düzgün ifade edemiyor olsa da son altı saattir Peter'ı yiyip bitiren düşünce buydu. Neyse ki Bay McArthur sonunda imdadına yetişti.

"Peter, bugün seni eleştiriyormuş gibi göründüysem özür dilerim. Seni severim. Ayrıca bu okuldan gelip geçen pek çok popüler çocuk gördüm. Yığının en tepesindekileri kastediyorum tabii. Çoğu bunun başlarını döndürmesine izin verdi ama bence sen öyle değilsin."

Bu iltifat Peter'ı utandırdı; Noel öncesi dört haftayı gösteren, açık pencerelerin Noel gününe doğru geri sayım yaptığı boş bir

takvimin hâlâ asılı olduğu duvara baktı. Bay McArthur'un ona uzun uzun öğüt vermesini bekliyordu, iyi niteliklerinden bahsetmesini değil. "Galiba."

"Çoğu çocuk söylediklerimi bir daha düşünmezdi. Sence sözlerim senin üzerinde neden böyle bir etki yaptı?"

"Bilmem."

"Peki. O hâlde sana şöyle sorayım: Bir kitabı gerçekten iyi kılan nedir?"

"Aslında pek kitap okuduğum söylenemez. Ödevler dışında yani."

"O zaman ben söyleyeyim. En iyi kitaplar, daha önce üzerine hiç düşünmediğin şeylerden bahsetmezler. Daha ziyade *sürekli* düşündüğün ama bir başkasının da düşünmüş olacağını düşünmediğin şeylerden bahsederler. Onları okursun ve kendini birden bu dünyada daha az yalnız hissedersin. O şey artık her neyse, *onu* düşünen insanların oluşturduğu kozmik bir topluluğun parçası olursun. Sanırım bugün sana olan da böyle bir şeydi. Bu korku, geleceğini heba etme korkusu zaten aklının bir köşesindeydi. Ben sadece senin için altını çizdim."

Bu açıklamayla birlikte Peter'ın içinde bir şeyler uğuldadı. "Belki de."

"Bu iyi bir şey, Peter. Anlamlı bir yaşam sürme konusunda kaygılanmak. Dindar biri misin?"

"Sanırım. Yani, Tanrı'ya falan inanıyorum işte."

"O hâlde kaygılarının bir kısmı da bu. Din bütünüyle kendinden bir anlam çıkarmakla ilgilidir. Fazla kişisel bir şey soruyorsam özür dilerim ama birini kaybettin mi hiç? Sana yakın birini yani?"

"Evet," dedi Peter, Bay McArthur'un sezgileri karşısında hafiften şaşırarak. "Abimi kaybettim, birkaç yıl önce. Neden?"

"Benim babam ben çok küçükken öldü. Bu da beni akranlarımın görmezden gelme lüksüne sahip olduğu pek çok şeyle erkenden yüzleşmeye zorladı. Büyük sorularla. Bu tanıdık geliyor mu?"

"Emin değilim."

Bay McArthur konuşmaya biraz ara verdi, Peter başka bir şey söyleyecek mi diye bekledi, ardından tırtıla benzeyen kaşlarını oynattı. "Demek istediğim şu ki, Peter, sen yalnızca yetenekle değil, kendinin farkında olma becerisiyle de kutsanmış insanlardan birisin. Yani hayatın senin adına seçim yapmasına izin vermek yerine hayatta ne yapmak istediğini kendin seçeceksin. Ama bu güce, seçim yapma gücüne sahip olmak, iki tarafı da keskin bir kılıca dönüşebilir. Çünkü yanlışı da seçebilirsin."

"Peki, insan yanlışı seçtiğini nasıl anlar?"

"Sen söyle. Sence zahmete değen bir şeyde başarısız olmak mı daha iyi yoksa anlamsız bir şeyde başarılı olmak mı?"

Peter daha ne söylediğinin farkına varamadan cevap verdi. "Zahmete değer bir şeyde başarısız olmak." Verdiği cevabın içinde saklı olanlar, üzerinde göğsüne atılmış bir dirsek etkisi yaptı.

Bay McArthur güldü. "Şu anda iyi anlamda trajik görünüyorsun!"

"Yani şimdiye dek yapmakta çok iyi olduğum tek şeyi bırakmamı söylüyorsunuz."

"Hayır, bırak demiyorum. Değerlendir, diyorum. Seçim yap, diyorum. İstersen bugün söylediğim her şeyi boş verebilirsin."

"Yapabilir miyim?"

"Sanırım bu da senin ne tür bir adam olmak istediğine bağlı." Bay McArthur ayağa kalkıp bir elini uzattı. "Çözeceğine eminim. İstediğin zaman gelip benimle konuşabilirsin."

Peter da ayağa kalktı. Bay McArthur'dan birkaç santim uzundu ama kendini yıllardır hiç olmadığı kadar küçük hissediyordu. Tokalaştılar. Peter tam çıkarken hocası arkasından seslendi.

"Hey, Peter?"

"Efendim?"

"Tavşan."

Peter aşağı baktı. Oyuncak hayvan gerçekten de sol elinde duruyordu; onu öyle sıkmıştı ki hayvanın yüzü bir topak hâlini almıştı.

"Pardon," dedi Peter ve oyuncağı kanepeye fırlattı.

* * *

Dışarı çıktığında karanlık çökmüştü. Peter farklı biri gibi hissediyordu kendini; emin olduğu her şey gün ışığıyla birlikte silinip gitmişti. Gökyüzünün ona birden yabancı gelmesi de içinde bulunduğu durumla neredeyse fazla uyumluydu: patlıcan moru bir arka planın üzerine safir mavisi renginde tek bir yıldız parlıyordu; sanki öğleden sonra göğünden kalan, birilerinin silmeyi unuttuğu bir nokta gibi.

Peter yakınlarda bir kapının tıkırtısını duydu. Birileri güzel sanatlar binasından çıkıyordu; takan kişinin –Eliza Olivi'nin– bizzat ördüğünü kesin olarak bildiği çok renkli bir şal fırıl fırıl dönüyordu. Bir yıldır neredeyse ilk kez yalnızlardı. Onca gün içinden bugünü mü bulmuştu sahiden? Ne diyorlardı buna? Mutlu tesadüf mü?

"Eliza," diye seslendi. "Şu yıldızı görüyor musun? Çok manyak değil mi?"

Fakat Eliza onu duymuş olması gerektiği hâlde yürümeye devam etti.

Eliza

HER ŞEY BİR YIL ÖNCE BAŞLAMIŞTI.

Eliza her zamanki gibi geç saatlerde fotoğraf laboratuvarında çalışıyordu. Boş zamanlarının çoğunu orada düşünceleriyle, sevdiği müziklerle ve nostaljik Exakta VX'iyle (Eliza on dört yaşına girdikten sadece birkaç hafta sonra yeni erkek arkadaşıyla birlikte Hawaii'ye taşınan annesinden bir tür tersine güle güle hediyesiydi bu) baş başa geçiriyordu. Makine siyah deri tutamacı ve ortasından geçen parlak gümüşi bandıyla Jimmy Stewart'ın *Arka Pencere*'de kullandığı makinenin aynısıydı. İşleme tezgâhında yapılmış çizgileri olan üst tuşları kalındı ve basıldığında doygun, tatmin edici tıkırtılar çıkarıyordu. Eliza makinesini her zaman çantasının yan bölmesinde taşır, böylece acil bir estetik durum oluştuğunda ona hemen ulaşabilirdi. Altıpatlarını çeken bir kovboy gibi makinesini hızla çekip o geçici kareyi yakalamaya her an hazır olurdu.

Fotoğrafçılığın tüm sanat türlerinin en şahanesi olduğuna inanıyordu çünkü fotoğrafçılık aynı anda hem abur cubur hem de gurme yemek sayılırdı. Çünkü birkaç saat içinde bir sürü fotoğraf çekebilir ve sonra içlerinden birkaçını mükemmelleştirmek için saatler harcardınız. Bir tasavvur eylemi olarak başlayan bir şeyin böyle organize, düzenli, net ve sistematik bir işlem dizisine dönüşmesi hoşuna gidiyordu: filmleri banyo etmek, negatifleri geliştirmek, en iyi çekimleri seçip genişletmek, görüntülerin boş

beyaz kâğıdın üzerinde sanki bir tür tersine çamaşırhanedeymiş gibi belirmeye başlaması… Dalgalanan temiz çarşafların üzerinde yavaş yavaş lekeler belirir ve ardından lekeler sonsuza dek sabitlenene kadar ipe asılırdı. Sonra bir de karanlık odanın sıcak ve kırmızı ışığından, baskılarının bir göletin yüzeyindeki ölü yapraklar gibi yüzdüğü durgun ve sığ havuza kadar her şeyiyle yaratıcılık için ayarlanmış o loş, gölgeli ortam vardı. Etrafta başka kimse yoksa telefonunu doka yerleştirip Radiohead'i ya da Mazzy Star'ı her ritimle birlikte odayı titretecek ve dışarıda kalan dünyayı silecek kadar yüksek sesle bangır bangır dinleyebilirdi. Eliza o ses ve kızıl ışık kozasının içine dalınca kendini dünyadaki son insan olarak hayal ederdi. Güzelliğin ilk izlerinin belirmeye başladığı bir baskıyı incelerken nazikçe omzuna dokunulmasını bu kadar korkutucu yapan da buydu işte.

Bir sineğe vurur gibi elini uzatarak hızla döndü. Arkasında iki büklüm olmuş ve yüzünü avucuyla kapatmış çocuğun biri duruyordu.

"Ah! Siktir!" dedi.

Eliza doka koşup müziğin sesini kıstı. Çocuk tokadın etkisinden kurtularak o inanılmaz boyunu ortaya çıkardı. Eliza bu çocuğu, tıpkı temsil ettikleri her şeyi hor görmenize rağmen dergi kapaklarındaki Hollywood aktörlerini tanıdığınız gibi yakından tanıdığını fark edince öfkelendi. Hamilton basketbol takımından Peter Roeslin'di bu.

Eliza, canını yakmış olduğu için yine çocuğa öfkelenerek, "Beni şaşırttın," dedi.

"Affedersin."

Çocuk yarı karanlığın içinde kurumuş bir ağacın silueti gibi uzun ve ince boyuyla dikiliyordu. İpte kuruyan baskıları fark ederek, "Hey, onlar da ne?" diye sordu.

"Fotoğraflar. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Peter kızın sertliğini doğal karşıladı. "Ah, şey, müzik için gelmiştim. Üst katta toplantı yapıyoruz da. Öğrenci konseyi." Fotoğraflardan birine doğru eğildi. "Neyin fotoğrafları bunlar?"

"Hiçbir şeyin."

"Sanat konusunda berbatım. Senin gibileri acayip kıskanıyorum."

"Sağ ol, ne diyeyim."

"Neden hepsi siyah beyaz?"

"Niye sordun?"

"Bilmem. İlgimi çekti öyle. Pardon."

Eliza şimdi de bu kadar sert olduğu için kötü hissediyordu kendini. "Yok, sorun değil. Sadece, açıklaması biraz zor. Bence siyah beyaz fotoğraflar daha içten. Renklerin hiçbir… bütünlüğü yok." Sözcüklerle yapabileceğinin en iyisi buydu. Gerçekten cevap verebilmek için ona renkli bir fotoğraftaki siyahlara hep bir parça kırmızı karıştığını ya da üzerinde sarı noktalar olduğunu göstermeliydi. Beyazların nasıl kreme kaçtığını. Grilerin ne sıklıkla maviyle kirlendiğini. Eliza hep kurgunun, gerçekliği (ya da hiç olmazsa *onun* gerçekliğini) kurgu dışından daha iyi ifade ettiğini hissetmişti; aynı şekilde siyah beyaz fotoğraflar da onun gördüğü dünyayı renkli fotoğraflardan daha içtenlikle yansıtıyordu. Eliza bazen rüyalarını bile siyah beyaz görürdü.

"Şu çocuğa baksana," dedi Peter fotoğraflardan birini işaret ederek. "Zavallı ufaklık!"

"Evet, inanılmaz biri."

Tesadüf bu ya, Peter'ın baktığı fotoğraf Eliza'nın en sevdiğiydi. Hamilton'ın birkaç blok ilerisindeki özel bir ilkokulun hemen dışında çekilmişti. Çocuklar bir yangın tatbikatı için alfabetik sıraya gitmeye çabalarken Eliza da şans eseri oradan geçiyordu ve çocuklardan biri hemen dikkatini çekmişti. Sırasındaki diğer çocuklardan daha küçüktü ve olduğundan on yaş büyük biri gibi giyinmişti; ütülenmiş pamuklu pantolon ve küçük, kırmızı bir papyonla taçlandırdığı yakalı bir gömlek – on yaş büyük olsa bile pek havalı sayılmayacak bir kıyafet. Her okulda onun gibi bir çocuk olurdu. Diğer çocukların hareketliliği yavaş pozlamanın etkisiyle karenin çevresinde dağılırken bu çocuk sıranın tam ortasında, tam da olması gerektiği yerde –durgunluk noktasın-

da– duruyordu. Önünde uzanan zorlu ergenlik yıllarını, dans pistlerindeki tuhaf reddedilişler ve yalnız cuma geceleriyle dolu o mayın tarlasını görebiliyordunuz. Kendi yetiştirilme tarzının içine sıkışıp kalmıştı. Bir kader mahkûmuydu.

"Bazen ben de kendimi o çocuk gibi hissediyorum," dedi Peter.

"Dalga mı geçiyorsun? Sen bu çocuğa hangi yönden benzeyebilirsin ki?"

"Bilirsin işte. Kendine hâkim olmak. Uslu durmak."

"Peki, sürekli uslu durmak zorunda olmasan ne yapardın?"

Aslında flört ediyormuş gibi görünmek istememişti ama karanlık odada her şey flört gibi görünürdü. Peter ona bakınca Eliza'nın nabzı hızlandı. Delilikti bu. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Evet, son derece objektif bir açıdan bakıldığında yakışıklı bir çocuktu ama Eliza hep gösterişli serseri tipleri tercih etmişti; ilk dövmelerine çoktan para bayılmış olan ve yirmi bir yaşına geldiklerinde grafiti kaplı yürüyen duvarlara dönüşecek tipler. Ya da en azından kendi kafasında tercihi onlardı. Gerçekte ise ciddi bir ilişkisi olmamıştı hiç ve bekâretini umut vadeden sanatçılar için düzenlenen bir yaz kampında, solmuş çiçekler çizip duran soluk benizli Gotik bir oğlanla kazara kaybetmişti. Ama orada, hiç doğal olamayan kan kırmızısı loş ışığın altında, Hamilton soylularından biri olan yakışıklı yabancının yalnızca birkaç santim uzağında dururken içinin arzuyla ya da en azından arzulanma arzusuyla ezildiğini hissetti.

"Bilmem," dedi Peter usulca. "Sadece bazen sıkılıyorum. Her gün antrenmana gitmek. Sınıfı geçebilecek kadar ödev yapmak. Kız arkadaşımla uğraşmak."

Eliza, bu kız arkadaşı gözünde canlandırabiliyordu. Stacy bilmem ne. "Onu görmüştüm. Esmerdi, değil mi? Makyajı suratından daha fazla?"

Peter bir kahkaha attı. Eliza karanlıkta bile Peter'ın aslında gülmemesi gerektiğini idrak ettiği ânı yakalayabilmişti. Peter yeniden fotoğraflara dönerek kendini toparladı. "Keşke ben de böyle şeyler yapabilseydim. Keşke…"

"Keşke ne?"

Peter'ın gözleri kırmızı ışığın altında kestane rengi görünüyordu. Çok yakındı. Peter uzanıp onu arkadan kavradı ve kendine doğru çekti. Az sonra dudakları sertçe birbirine yapışmıştı ve Peter, Eliza'yı yukarı kaldırıyordu. Eliza sabitleme sıvısının küvetin kenarına çarpıp yere döküldüğünü duydu. Peter onu öpmeyi bırakmadan, dili ağzının içinde gezinirken Eliza'yı masanın üzerine oturttu ve tam da elleri gömleğinin yukarısına doğru ilerlerken ışıklar titreyerek yandı.

Kapıdaki siyah perdelerin arasında zayıf, sarışın bir kız şok ifadesi takınmış bir çizgi film karakteri gibi ağzı beş karış açık duruyordu.

"Geri zekâlı mısın sen?" dedi Eliza. "Burası karanlık oda! Kapa şu ışıkları!"

Kız arkasını dönüp koşarken topukları fayansların üzerinde kişnemeye benzer sesler çıkardı.

"Siktir!" dedi Peter.

"Kimin umurunda?"

"Stacy'nin arkadaşlarından biri." Peter kızın peşinden koşmaya başladı ama tam perdelerin önüne geldiğinde durdu. "Dinle, olanlar için üzgünüm."

Eliza gömleğini düzeltti. "Dert etme."

Peter başka bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçerek dönüp gitti.

Eliza aniden gelen öpücük bir yana, kendi tavrına da şaşırmıştı ama özellikle endişelenmiş de değildi. Haber Stacy'ye gitse bile en kötü ne olabilirdi ki? Yüzleşme mi? Kız kavgası mı? Büyük resme bakılırsa, bir öpücük gerçekten bu kadar önemli bir mesele miydi?

Evet. Cevap evetti. O kadar önemliydi.

Eliza ertesi gün okula gittiğinde birileri çoktan dolabının üzerine sprey boyayla kocaman, altı harfli bir sözcük yazmıştı bile: K-A-L-T-A-K. Aynı sözcüğün yazılmış olduğu mavi çizgili yüzlerce defter kâğıdı parçası, dolabını açar açmaz küçük bir anti-

sevgililer-günü seli gibi üzerine döküldü. Yemekhanenin her köşesinden şüphe dolu gözler onu izliyordu ve koridorlarda birkaç kız yanından geçerken ona omuz attı.

İlk gün tüm bunlar sarsıcıydı. İkinci günse sinir bozucu. Ondan sonraki gün ise bir parça daha üzücü, biraz daha yalnızlaştırıcı bir hâl aldı. Stacy ve arkadaşları parmaklarının ucundaki tüm sosyal medya kanallarıyla haberi o denli yaydılar ki birinci ve ikinci sınıflar bile durumdan haberdar oldu. Eliza nereye gitse fısıldaşmalar, işaretler ve imalı gülüşlerle karşılaşıyordu. Göz önünde olmamak için kendini hep saklamakla övünen o kız birden spot ışıkların altında kalmış, *Kızıl Damga*'nın rezil bir lise uyarlamasında başrol oluvermişti.

Bu da her şekilde ve surette, tamamen, yadsınamayacak şekilde berbattı.

Ve daha sonra her şey çok, çok daha kötüye gitti.

"Selam Judy," dedi Eliza danışmadaki hemşireye. "Babam uyanık mı?"

"Uyanık olmalı. Girsene."

"Teşekkürler."

Danışmayı geçip koridor boyunca ilerledi ama aklı o kadar dağınıktı ki babasının odasının da önünden geçip gitti. Saçma sapan bir şekilde öğleden sonra avluda Peter'ın ona seslenmesini aklından çıkaramıyordu. Onu görmezden gelmeye o kadar odaklanmıştı ki şimdi ne dediğini bile hatırlayamıyordu. Gökyüzüyle ilgili bir şey miydi?

"Selam baba."

"Lady Gaga değil mi bu?" dedi babası yatağında doğrularak. Eliza onu böyle görmeye alışmıştı. Aşırı zayıf ve saçsız, her yanına ince borular bağlanmış hâlde, üzerinde yalnızca çiçekli bir gecelikle.

"Tekrar söylüyorum, bu takma adın kullanılmasına usulen itirazım var."

"Şaka yaptığımı biliyorsun. Gaga senin yanında siktiriboktan bir acuze." (Eliza kendini bildi bileli babası onun yanında bir denizci gibi küfrederdi. Bebek Eliza ilk adımlarını atarken arkadan tekrar tekrar yükselen, "Hasiktir! Baksana çocuğa, yürüyor!" haykırışlarıyla şenlenen bir video kaydı vardı. Eliza'nın annesi kaba sözlerin sel gibi akmasına karşı ciddi bir kampanya yürütmüş olsa da şehri terk ettiğinde herhangi birini herhangi bir şey için yargılama hakkını kaybetmişti.)

"Doğru değil. Ama yine de teşekkürler."

Eliza her zamanki gibi pencere kenarına oturdu ve ödevini yapmaya başladı. Babası televizyon izleyip hemşirelerle flört etti. Brooklyn'de geçen çocukluğundan kalma cezbedici bir aksanı vardı ve boşandıktan sonra birkaç kadın onunla ilgilenmiş olsa da eski karısını aşamadığını fark edince hepsi kaçmıştı.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var," derdi hep.

Ama zaman onu tüketmişti. İnanması zor olsa da, kadınlar hastanenin kapısında kuyruk olmuyordu.

Eliza, babası hastalanana kadar evreninin temelde dengeli bir yer olduğuna inanırdı. Çok şanslıları ve aşırı şanssızları bir kenara bırakırsak çoğu insanın yaşamlarının sonuna geldiklerinde aynı miktarda iyi ve kötüyle baş başa kaldığını düşünürdü. Yani lisede aptalca bir öpücük yüzünden dışlandıysanız, hayat size güzel şeyler borçluydu. Adil olan böylesiydi.

Ama Eliza'nın karanlık odada Peter'la yaşadığı o yasak ânın üzerinden çok geçmeden babası midesindeki kuvvetli ağrı ve düşük ateş şikâyetleriyle hastaneye gitmişti. Bir laboratuvar faresine yapılabilecek kadar çok sayıda testin ardından duygusuz bir onkolog, yanlış dönüş uyarısı veren bir navigasyon sistemi tonlamasıyla teşhisi açıklamıştı: Üçüncü evre pankreas kanseri. Eliza, doktor o anda siyah cübbeli ve tırpanlı biri olsaydı bile şaşırmazdı. Uğraşıp durduğu diğer tüm zırvaları düşününce en başta buna inanamadı. Ama o teşhis, artık yaşamın temel kuralı olarak kabullendiği şeyle ilk karşılaşmasıydı: İşler asla daha kötüye gidemeyecek kadar kötü olamazdı.

Neredeyse bir ay boyunca hiç durmadan ağladı. Derslerde, otobüslerde, yatak odasında, bekleme odalarında, tek başına ya da doktorların mide bulantısı oluşturmaktan başka pek bir işe yarayacağına inanmadıkları kemoterapi seanslarına babasıyla gittiğinde. Acı öylesine derindi ki sonunda onu başka birine dönüştürdü; Eliza donmuş bir uzuv gibi sert ve uyuşuk biri hâline geldi. Önceleri okulda bakışlarını yere sabitleyerek bir cüzamlı gibi yürürdü. Şimdiyse öğle yemeği sırasında şirretin biri ona bakmaya kalkacak olsa Eliza da gözlerini ifadesizce onun üzerine diker, diğer kız sinirleri bozularak başka bir tarafa bakana kadar da çevirmezdi. En tuhafıysa bu mesafeli tavrı ona bir tür saygınlık kazandırmıştı (ne de olsa soğukluk ve havalı olmak arasındaki fark yalnızca bir derece meselesiydi). Herkesle yatmasıyla bilinen bir son sınıf olan Madeline Seferis –nam-ı diğer Madeline Sifilis– onunla arkadaş olmuştu ve ona asiliği ifade etmenin yeni bir yolunu öğretmişti. Dar bir etek giyip abartılı bir makyaj yaparak güvenliklerin kimlik sormadığı ve üniversiteli oğlanların içkileri satın aldığı kulüplere gitmek. "Madem adın çıkacak," demişti Madeline, "en azından eğlenceyi de tat."

Fakat Madeline geçen eylülde üniversiteye gitmiş ve Eliza yeniden tek başına kalmıştı. Kemoterapi babasının büyüyen tümörünü yavaşlatmıştı ama ölümcül bir hastalıkla mücadele ederken iyi haber kavramı da tuhaflaşıyordu. Doktorlar bu sefer ona birkaç ay değil de bir yıl ömür biçmişti. Şanssızken en fazla bu kadar şanslı olunabilirdi. Kaybederken kazanmak böyle bir şeydi.

"Yemek saati," dedi bir hemşire, garson gibi iki elinde birer tepsiyle içeri girerek.

Fazla pişmiş makarnalarına ve aşırı tatlı pudinglerine giriştiler. Eliza artık yemekhane tepsisindeki yemeklerinin çoğunu yiyor olduğunu fark etti.

"Doktor stentin işe yaradığını söyledi, yani yarın eve çıkabilirim."

"Harika."

"Ee, senden ne haber? Bugün okulda ilginç bir şey olmadı mı?"

"Oldu denemez. Yani, belki. Peter'ı hatırlıyor musun?"

"Şu geçen seneki Peter mı?"

"Evet. Bugün benimle konuşmaya çalıştı. Şeyden beri ilk kez. Yani işte, şeyden…"

Babası başını iki yana salladı. Bütün hikâyeyi biliyordu. "Göt herif. Elindeki fırsatı kaçırdı."

"Evet."

"Bir dakika." Çatalıyla Eliza'nın çenesini hafifçe dürttü. "Onunla ilgilenmiyorsun, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Resmen hayatımı mahvetti."

"Biliyorum. Ama annen de benim hayatımı mahvetti ve onunla ilgili hislerimi biliyorsun."

"Biliyorum." Eliza babasının hislerini biliyordu, sadece anlayamıyordu. İnsan onu aldatan ve sonra da kaçıp giden birini sevmeye nasıl devam edebilirdi ki? "Ama cevabım hayır. Onunla ilgilenmiyorum. Siktirip gidebilir, ölebilir de, umurumda değil."

"İşte benim tatlı kızım."

Eliza yemekten sonra babasına bir öpücük verdi ve hastanenin otoparkına ödeme yapabilmek için cüzdanından bir onluk aldı. Şu anda evde yalnız olmayı kaldıramayacaktı, o yüzden bir şeyler içmek ve belki biraz da dans etmek için Crocodile'a doğru yola çıktı.

Barda onunla sohbet eden herif muhtemelen yirmi ikisindeydi. Güzel kesilmiş sarı bir afrosu ve aptallara özgü büyük bir özgüveni vardı. Dans ettiler. Yiyiştiler. Ve tüm bunlar olurken Eliza Peter'ı düşündü. Kendini bazen kırmızı papyonlu küçük bir çocuk gibi hisseden Peter'ı. Kız arkadaşının, Eliza'nın itibarını yerle bir etmesine göz yuman Peter'ı. Hâlâ o kızla birlikte olan Peter'ı.

Siktirsin oradan.

"Bana gelmek ister misin?" diye sordu sarışın afrolu çocuk.

"Yabancıların evine gitmem," dedi Eliza. "Ama sen bana gelebilirsin."

Çocuk sorun olmayacağını söyledi. Hiçbiri için sorun olmazdı zaten.

Crocodile'ın dışında sigara dumanı ve sıcak nefeslerden oluşan bir bulutun çevresinde bir grup punkçı dikiliyordu. Eliza içlerinden birinin Hamilton'dan olduğunu fark etti: Andy Rowen. Uzun kahverengi saçları omuzlarına kadar inen Andy, ergenliğinden beri peşini bırakmayan o volkanik sivilceleri nihayet alt etmeye başlamıştı. Eliza bir keresinde ondan esrar almış, çocuk da ona indirim yapmıştı.

"Eliza!" dedi çocuk. "Hasiktir!" Çocuğun onu okul dışında bir yerde görmüş olma heyecanı öyle içtendi ki Eliza neredeyse ona sarılacaktı.

"Selam Andy."

"Nereye gidiyorsun? Bizimle oturup takılsanıza."

"Kusura bakma, tam da gidiyorduk."

Andy A noktasıyla B noktasını birleştirir gibi bir ona, bir de yanındaki çocuğa baktı. Eliza aslında onları tanıştırırdı ama eve götürmek üzere olduğu çocuğun adını hatırlamıyordu. J ile başlayan bir şey miydi?

"Yine de biraz bekleyin. Müthiş bir şey görmek ister misin?"

"Olur."

Andy yukarıyı işaret etti. Eliza, Andy'nin işaret parmağının gösterdiği yere, karanlığın içine baktı. Göğün siyah derisindeki minicik bir deliği andıran mavi bir parıltı. Peter da bir yıldızdan bahsetmemiş miydi?

"Fena, öyle değil mi?" diye sordu Andy.

Eliza o sözcükle ne demek istediğini biliyordu; "harika"yla eşanlamlı bir milyon farklı sözcükten biriydi bu: süper, efso, manyak, müthiş. Ama Eliza her nedense Andy'nin sözcüğü yanlış kullandığını hissetti. Yıldız, kelimenin tam anlamıyla fena görünüyordu. *Batı'nın Kötü Cadısı* gibi fena. Canınızı yakmak isteyen bir şey gibi fena.

Eliza bütün bir lise ahalisi tarafından kaltak olarak yaftalanmıştı. Annesiyle konuşmuyordu. Babası ölüyordu. Ama eğer ge-

çen yıldan öğrendiği bir şey varsa o da ne kadar acı çekerseniz çekin, bunun daha fazlasını çekmenize engel olmadığıydı. İşte o yıldız, dahasının gelmekte olduğunun kesin bir kanıtı gibiydi.

Gerçekten de fenaydı.

MÜZİK ÜZERİNE BİR NOT

Bir şarkıcı, söz yazarı ve romancı olarak uzun zamandır iki tutkumu tek bir projede birleştirmenin hayalini kuruyordum. *Sonra Hepimiz Göğe Baktık*'taki bazı karakterlerin müzisyen olacağını fark ettiğim anda zamanın geldiğini anladım. *We All Looked Up: The Album*, kitabın şarkılarını –ve kitabın genel temalarıyla ilgili yazılmış başka birkaç şarkıyı– canlandırma girişimim. Ücretsiz bir şarkı indirmek ya da bütün albümü dijital ya da fiziksel olarak satın almak için internet sitemi ziyaret edebilirsiniz. Albüm bütün büyük online satış sitelerinde de mevcut. Muhtemelen birkaç küçük sitede de vardır.

Okuduğunuz için teşekkürler, umarım şarkıları da seversiniz!

– Tommy

tommywallach.com